

El cotxe, la ràdio i la música

Opinió del fotoperiodista Jordi Borràs

Jordi Borràs | Juan Miguel Morales

Coses de la vida, gràcies al cotxe m'he reenamorat de la ràdio com mai abans ho havia fet. Recordo que quan era petit no m'agradava gaire perquè a casa acostumava a sonar RAC 105 quan calia escoltar música o bé Catalunya Ràdio quan es tractava d'entreteniment o informatius. Aquí s'acabava la pluralitat radiofònica. En el primer cas, la radiofórmula de RAC 105 m'avorria solemnement -sempre he pensat que, excepte comptades excepcions, el pop dels vuitanta va ser un producte horrorós-, i en el segon, quan sonava Catalunya Ràdio no m'interessava gaire perquè era massa petit per entendre de què parlaven uns locutors avorrits.

Al cotxe hi preferia mil vegades els radiocassets d'**Antonio Machín** que feia sonar ma mare que no pas les avorridíssimes havaneres del pare. No hi havia gaire varietat més a banda d'un parell més de cassets amb les *Dances hongareses* de **Brahms** i el "Carmina Burana" de **Carl Orff**, que, amb el seu ímpetu, casualment acostumava a sonar quan enfilàvem les terrorífiques corbes de Falset camí de Gandesa, el poble del qual és originària la família paterna.

Amb els anys van aparèixer espais que m'abellien més com *El suplement*, que va començar un ja llunyà 1988 durant els matins dels caps de setmana i que durant 20 anys va ser conduït per Xavier Solà. No em pregunteu per què, però tinc gravada a sang i foc la seva veu quan sortejava tortellets o lioneses els diumenges al matí i anàvem amb cotxe a casa la iaia, al Montseny a fer un volt o a Collserola de passeig. Una mica més gran, ja de preadolescent, em vaig enganxar a *La nit dels ignorants*, primer amb Carles Cuní i després amb la càlida veu de Sílvia Tarragona. Devia ser per aquells anys que em vaig desenganxar de la ràdio. El primer Walkman em va donar molta vida

interior anant i tornant de l'institut amb els meus cassetts atrotinats on sonava **Sangtraït**, **Metallica**, **Soziedad Alkoholika**, **Megadeth**, **Obituary**, **Sepultura**, **Kortatu** o **Kitsch**, entre una varietat prou limitada -vist des de la perspectiva actual d'internet- però suficientment àmplia per al meu món del metàl i la distorsió.

Va ser uns anys després, amb els 18 acabats de fer, que em vaig tornar a enganxar a la ràdio en una de les primeres feines que vaig tenir. Les llargues hores entre les quatre parets d'un magatzem em van fer lligar a un transistor. Poc després em vaig treure el carnet de cotxe i vaig seguir xalant fort amb el radiocasset del meu primer buga, un Citroen AX de 23 anys. Vaig recuperar oblidades cintes de casset i vaig atrapar noves emissores. Amb el temps aquell cotxe va anar a fer pet al ferroveller i en van venir uns de nous, fins a l'actual, on ja pots connectar el mòbil i fer màgia amb internet.

És ara que, curiosament, més ràdio he consumit i per tant més música a través de la ràdio. Rock FM, passant per Radio 3 o iCat figuren entre les meves preferides; des de programes en directe fins a l'inacabable món dels podcasts que sonen quan em toca fer quilòmetres. Gràcies a les meravelles radiofòniques d'aquestes emissores m'he reenganxat a la FM i he tingut el plaer de redescobrir, entre altres, la veu d'**Albert Palomar**, a qui vaig perdre la pista després del darrer disc amb **Plouen**. El seu darrer àlbum, *La llosa del cavall* (Segell Microscopi, 2019), és una delícia on podreu trobar joies com "Zel" o "Les llengües mortes". I tot gràcies al cotxe. Quines coses, no?